

C/2024/1897

29.2.2024

Skarga wniesiona w dniu 20 grudnia 2023 r. przez Urząd Nadzoru EFTA przeciwko Norwegii

(Sprawa E-16/23)

(C/2024/1897)

Skarga przeciwko Norwegii została wniesiona do Trybunału EFTA w dniu 20 grudnia 2023 r. przez Urząd Nadzoru EFTA, reprezentowany przez Marte Brathovde, Erlenda Møinichena Leonhardsena, Hildur Hjörvar i Melpo-Menie Joséphidès, działających w charakterze pełnomocników Urzędu Nadzoru EFTA, Avenue des Arts 19H, B-1000 Bruksela, Belgia.

Urząd Nadzoru EFTA występuje do Trybunału EFTA o:

1. orzeczenie, że utrzymując w mocy sekcję 112 ust. 1 lit. c) ustawy o imigracji wraz z odnośną wytyczną, którą interpretowano i stosowano w taki sposób, że dzieci obywateli EOG, które posiadają wystarczające zasoby za sprawą osób rzeczywiście sprawujących nad nimi pieczę, nie mogą korzystać z prawa pobytu na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE, a osoby rzeczywiście sprawujące nad nimi pieczę nie mogą im towarzyszyć, Norwegia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE, interpretowanej w świetle podstawowego prawa do życia rodzinnego.
2. obciążenie Norwegii kosztami postępowania.

Kontekst prawny i faktyczny oraz zarzuty prawne przytoczone na poparcie skargi:

- W niniejszym wniosku Urząd Nadzoru EFTA („Urząd”) wnosi o stwierdzenie, że utrzymując w mocy sekcję 112 ust. 1 lit. c) ustawy o imigracji wraz z odnośną wytyczną, którą interpretowano i stosowano w taki sposób, że dzieci obywateli EOG, które posiadają wystarczające zasoby za sprawą osób rzeczywiście sprawujących nad nimi pieczę, nie mogą korzystać z prawa pobytu na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE („dyrektywy”), a osoby rzeczywiście sprawujące nad nimi pieczę nie mogą im towarzyszyć, Norwegia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2004/38/WE, interpretowanej w świetle podstawowego prawa do życia rodzinnego.
- W piśmie z 9 grudnia 2019 r. Urząd poinformował rząd norweski o wniesieniu skargi przeciwko Norwegii w sprawie uznawania prawa pobytu dzieci zgodnie z prawem EOG w Norwegii. Sprawa została wszczęta po otrzymaniu przez Urząd skargi z 15 listopada 2019 r. Od tego momentu Urząd i rząd norweski prowadzą w tej sprawie intensywny dialog.
- 30 września 2020 r. Urząd wystosował do Norwegii wezwanie do usunięcia uchybienia, w którym stwierdził, że Norwegia, utrzymując w mocy przepisy prawne, takie jak sekcja 112 ust. 1 lit. c), sekcja 113 ust. 3 oraz sekcja 114 ust. 3 ustawy o imigracji wraz z odnośnymi okólnikami, które to przepisy i okólniki były interpretowane i stosowane w ten sposób, że dzieci obywateli EOG posiadające wystarczające zasoby za sprawą osób rzeczywiście sprawujących nad nimi pieczę nie mogą korzystać z prawa pobytu na podstawie art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy oraz że przybrane dzieci obywateli EOG nie mogą zachować prawa pobytu zgodnie z art. 12 ust. 3 dyrektywy 2004/38/WE, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 12 ust. 3 dyrektywy interpretowanej w świetle podstawowego prawa do życia rodzinnego oraz zasady pewności prawa.
- W odpowiedzi z 30 listopada 2020 r. rząd norweski stwierdził, przywołując między innymi zdanie organu odwoławczego ds. imigracyjnych, że istnieją różnice między prawem UE a prawem EOG w zakresie swobodnego przepływu i prawa pobytu w przypadku dzieci obywateli EOG.
- 7 lipca 2021 r. Urząd dostarczył Norwegii uzasadnioną opinię, w której podtrzymał swoje zdanie przedstawione w wezwaniu do usunięcia uchybienia. Urząd zobowiązał Norwęgę do przedsięwzięcia środków wymaganych do zastosowania się do uzasadnionej opinii w terminie do 7 października 2021 r. („termin zapewnienia zgodności”).
- W odpowiedzi z 6 października 2021 r. rząd norweski stwierdził, że obywatelowi państwa trzeciego, który jest rodzicem małoletniego dziecka będącego obywatelem Unii, nie przysługuje prawo pobytu na podstawie samej dyrektywy, ponieważ osoby takie nie zostały objęte zakresem podmiotowym art. 2 ust. 2 dyrektywy. Norwegia uznała, że takie prawo może wynikać jedynie z art. 21 TFUE w związku z dyrektywą. Rząd norweski wywnioskował zatem, że wobec braku odpowiednika art. 21 TFUE w Porozumieniu EOG nie ma pewności, czy rodzicowi będącemu obywatelem państwa trzeciego przysługuje pochodne prawo pobytu na podstawie dyrektywy i jej art. 7 ust. 2.

- W swojej odpowiedzi na uzasadnioną opinię Norwegia zawiadomiła również Urząd o przyjęciu w dniu 6 września 2021 r. okólnika AI-5/2021, w którym polecono dyrekcji ds. imigracji uznanie przybranych dzieci obywateli EOG za objęte zakresem art. 12 ust. 3 dyrektywy. Po zmianach tych Urząd uznał, że naruszenie art. 12 ust. 3 dyrektywy ustało.
 - Urząd stwierdza, że nieuznawanie przez rząd norweski autonomicznego prawa pobytu dzieci na podstawie prawa EOG oraz prawa do tego, by towarzyszyły im osoby rzeczywiście sprawujące nad nimi pieczę, wynikającego z art. 7 ust. 1 lit. b) dyrektywy, trwało w dniu upłynięcia terminu zapewnienia zgodności i dlatego wnosi niniejszą skargę do Trybunału.
-